

**Nejpopulárnější, nejsledovanější,
nejlepší události a akce naší školy
přináší**

DŘEVÁK

časopis moderního pubertáka

podzimní a předzimní 1. číslo roku 2012-2013

Společenská událost letošního podzimu!

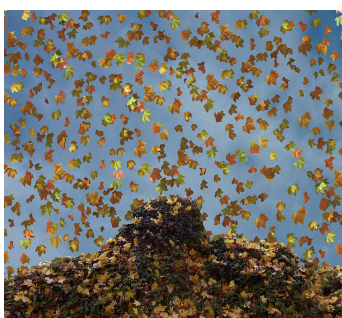
**Naši školu navštívila hvězda terária pana školníka
Její Veličenstvo Maggie, krajta královská!**
V přírodě je to ohrožený druh a sedmáci, tedy hlavně sedmačky,
ji málem „vyhladili“ docela.
Reportáž z návštěvy hadí královny na straně 4.

Trocha poezie nikoho nezavraždí....

Padá listí, dokonce i sníh,
ale ještě se nedá jezdit na saních.
Příroda si z nás dělá legraci,
uvízli jsme ve sněhové vánici.

Listí krásně zbarvené,
kaštiny už ne a ne.
Máme tady skoro zimu,
kvůli počasí pod peřinu!

David Foukal

Z větví se snáší vlhké listí,
a na těch listech verše čísti
může jen podzimní bláto,
do nějž větrem bylo sváto.

„Kdo natrhal z listí třásně?
A kdo na listy psal básně?“
„Mrazík to byl.“ - „A kdo ještě?“
„Ještě psaly kapky deště.“

NK

Co jste chtěli vědět o jídle ... a nebáli jste se zeptat

Tomáš: *Co jsou to ta éčka?*

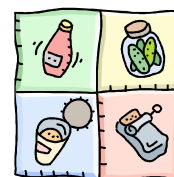
Éčka jsou povolené látky, které se přidávají do potravin. Kdo chce vypadat jako chytrák, zapamatuje si, že se jim říká cizím slovem aditiva. Jsou to chemikálie, které vylepšují potraviny nebo zachovávají jejich trvanlivost, vzhled, tvar, chuť, vůni a dalších vlastností, které po potravinách chceme. Protože před číslem, které je rozlišuje, mají písmeno E, říká se jim prostě éčka.

Potravinářské zaklínadlo

Konzervanty, sliz ropuší,
antioxidanty to vysuší.
Lejno krtčí a kypřidlo,
pro chuť umělé sladidlo,
muší nohu, regulátor,
hadí krev a emulgátor,
modifikující škroby -

z toho na mě jdou mdloby.
Barvivo, dračí zub, kyseliny,
stabilizátory, proteiny,
sekvestranty a plnidla -
kolem se rojí strašidla.
Aromata a propelanty
promění lidi na mutanty.

Jana: *Proč se lepek jmenuje lepek? Copak lepí?*

Lepek opravdu lepí. Lepek, jinak také gluten, je bílkovina, kterou najdeme v některém obilí. Nejvíc lepku je v pšenici, žitě a ječmeni. Ještě naše praprababičky lepily papír prostě tak, že smíchaly mouku s vodou a moučným blátíčkem, kterému se říkalo nátěstek, lepily. Moc to sice nedrželo a člověk měl prsty celé opatlané, ale to nakonec dělají i některá dnešní lepidla. Však to znáte z výtvarné výchovy.

Někteří lidé nemohou lepek v potravě strávit, protože mají celiakii, onemocnění tenkého střeva, nebo mají na lepek alergii. Ti musejí jíst jen speciálně upravené obilniny a všechny potraviny, ve kterých lepek může být (uzenina, některé nápoje). Dodržují bezlepkovou dietu.

Martin: *Kdy začali lidé jíst zmrzlinu? V době ledové?*

Sníh ochucený medem nebo ovocnou šťávou podávali na hostinách faraonů a starořeckých králů, ale smetanová zmrzlina, jakou známe dnes, vznikla asi z mléčných a jogurtových nápojů, které s sebou vozili mongolští válečníci a čínští obchodníci. V chladném horském vzduchu nápoje zmrzly, a tak je jezdcí mohli jen olizovat. Asi jim studená sladká hmota zachutnala a první zmrzka byla na světě.

Zmrzlinový kornoutek byl patentován v roce 1903, o necelých třicet let později vyrobili první zmrzlinu na špejli. Když se začaly takové zmrzliny na dřívku s polevou prodávat i u nás, říkalo se jim mezi dětmi „Cuc na kládě v čokoládě.“

Samotné slovo „zmrzlina“ použil poprvé v českém jazyce Karel Jaromír Erben v básni Záhořovo lože ze slavné sbírky Kytice. Nemyslel tím ale lahodnou chladnou pochoutku, ale zmrzlé tělo ☹.

Peťa: *Meloun, je to ovoce nebo zelenina?*

Za ovoce se obvykle považuje sladké jedlé plody, plodenství nebo semena víceletých rostlin, nejčastěji keřů a stromů. Zelenina jsou jedlé části kulturních jednoletých nebo dvouletých rostlin.

Meloun, jehož název prý v řečtině znamená velké jablko, je podle tohoto posouzení zelenina. Ale tou by pak byly i banány a ananasy.

Řecky se mimochodem meloun řekne peponi.

Dnes pěstujeme a hlavně pojídáme dva hlavní druhy melounů, vodní a cukrový. Vodní je ten s červenou dužninou a černými semínky, zatímco mezi cukrové melouny patří mnoho druhů, které najdeme v obchodech: kantalup, gallia nebo honeydew, což znamená medová rosa.

Melouny se dokonce vyskytují i v příslovích: Které přísloví odpovídá českému vyjádření?

- A. Do ženské a do melounu nevidíš. (italské)
- B. Je těžké udržet dva melouny v jedné ruce. (perské)
- C. Mezi rty sladký meloun a v srdci ředkev. (čínské)

- 1. V ústech med, v srdci jed.
- 2. M. Horníček: Nemůžeme odhadnout nic z myšlení a konání ženy.
- 3. Neber si víc, než uneseš.

Fáro za dva melouny:

=

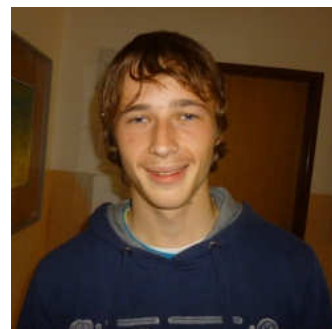
Zámečnický - řemeslo s budoucností

Těšíte se, až konečně vypadnete ze školy? Přemýšlíte, jaké to bude na střední škole? Přečtěte si rozhovor s naším absolventem.

Který obor sis vybral ke studiu?

Učím se strojním mechanikem a baví mě to. Příští rok už budu končit.

V průběhu studia jsem si udělal řidičské oprávnění skupiny B, teď se připravuju na svářečský kurz skupiny CO² a kurz řezání plamenem. To mi nejen pomohlo při hledání budoucího zaměstnání, ale budu mít i vyšší plat.

Slyším dobře, že už máš o místo postaráno?

Nechtěl bych to zakříknout, ale místo už mám. U firmy, kam po vyučení nastoupím, jsem pracoval na praxi, a protože jsem se osvědčil, nabídli mi zaměstnání.

Připravuješ se závěrečné zkoušky. Co ti připadá nejobtížnější?

Nejtěžší mi připadá formulace odpovědí. Musím přesně znát technologické postupy a materiály a perfektně taky umět používat strojnické tabulky.

Vybral sis tedy dobře? Je tenhle učební obor pro tebe to pravé?

Můj obor je pro chlapce velice výhodný: Mám zajímavou práci, ale musím být pečlivý a přesný. Krajský úřad také zámečnické obory podporuje a studenti mohou získat za splnění určitých podmínek stipendium od 300 do 500 korun měsíčně.

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně štěstí u zkoušek i v zaměstnání.

Na dotazy odpovídal Rost'a Krejčí, budoucí strojný mechanik, zámečnický, svářeč a seřizovač

Vystoupení mažoretek

V poslední říjnovou neděli i přes špatné počasí vystoupily mažoretky Tadomi na soutěži v SOŠ a SOU Lanškroun. Na této soutěži se sjelo více než padesát skupin (některé i ze stejného města) a předvedly velmi dobré výkony. Na sobě měly zelenomodré šaty, ve stejných barvách čepice, náušnice ve tvaru lístků a u oka nalepený lístek. Naše Tadomi i přes velikou konkurenci získalo čestné uznání a také sklidilo veliký potlesk. S růží, koláčky, diplomem, mini pohárem a velikým potleskem odešly z plochy tělocvičny, aby mohly další skupiny předvést, co umí.

David Foukal

Módní okénko

Módní trendy letošní zimy a podzimu budou kožešinové vesty. Pochopitelně budeme používat umělé kožešiny, protože chráníme zvířata. Vesty jsou moderní s vlasem nahoru i dovnitř. Barvy vestiček mohou být různé, např. světle hnědé (ty jsou fakt moc pěkné), nebo šedé či bílé. Barev je mnoho, stačí si jen vybrat tu pravou...

Mojí vysněnou vestou je světle hnědá semišová, lemovaná kolem krku bílou kožešinou. Vesta se zapíná na tři olivky, které barevně ladí. Po stranách má dvě menší kapsy, aby bylo kam odložit rukavice.

K vestám se dobře hodí hit letošního podzimu – *džegíny*. Že jste tohle slovo nikdy neslyšeli? My také ne, a proto nás zaujala reklama jednoho nejmenovaného obchodního řetězce (abychom nedělali zadarmo reklamu). *Džegíny* jsou kombinací legín a džínů. Jsou velmi pohodlné a elastické, můžeme je nosit kamkoliv. To, že jsou úzké, má výhodu, obujeme na ně kozačky a můžeme vyrazit ven.

Lenka Nelešovská

Hadí královna ve třídě aneb

Maggie mezi námi

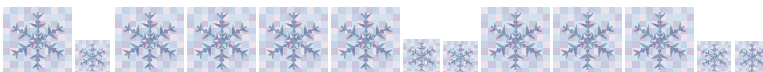
V pátek 9. listopadu nám do přírodopisu pan školník přinesl krajtu královskou na ukázkou, protože jsme se zrovna s paní učitelkou Vyhňákovou učili plazy. Když se objevil ve dveřích, celý omotaný hadem, začali jsme všichni ječet. Ze začátku se krajty báli, ale pak se i někteří překonali a chtěli si ji pohladit a podržet v ruce.

Pan školník nám mazlíčka představil - je to krajtí holka a jmenuje se Maggie. Je dlouhá metr třicet, ale nemohli jsme ji přeměřit, protože se pořád kroutila a smotávala. Mysleli jsme si, že hadi jsou studení, vlhčí a slizcí, ale Maggie má hladké, teploučké a suché tělo. Líbilo se mi, jak pořád vyplazovala dlouhý jazyk, kterým vnímala pachy z okolí. A jméno Maggie jí opravdu sedí, je to magický had. Děkujeme panu školníkovi, že se nebál nám svou královskou krajtici ukázat a svěřit. Slíbil nám, že přinese ukázat i kůži, abychom viděli, jak to vypadá, když se had svléká.

Paťa Pechová a spolek sedmáků

POČASÍ

Také vás zaskočil první sníh?

Tak dlouho bylo léto, až jsme zapomněli, že jednou nutně musí přijít také zima. O to větší šok jsme zažili, když skutečně dorazila. Ještě v pátek jsme pobíhali jen tak ve svetrech, sobota nás zalila proudy studeného deště a nedělní ráno ... no to tedy bylo překvapení! I pro naši reportérku Lenku Nelešovskou:

„Nedělní ráno jsem se jako obvykle probudila a šla jsem se kuknout, kolik je hodin. Bylo 8 hodin, ale pak jsem si vzpomněla, že je ten posun času. Pak jsem si začala nadávat, proč lezu z teplé postýlky, když můžu ještě hodinu chrupkat. Šla jsem si tedy ještě lehnout, ale ležení mě nebavilo, tak jsem se mrkla z okna. A plácla jsem se po palici a málem omdlela. Taková nádhera! Hned mě napadlo, že to čtenářům řeknu veršem:

Všude bylo bílo, to vám tedy bylo!“

Ulívání v Galaxii

Už od 1. září jsme si lámali hlavu tím, kam s našimi malými kamarády. Nakonec paní učitelky vymyslely, že zajedeme do zlínského zábavního parku Galaxie. I když si většina představovala, že to bude jen pro malá děcka, všichni se těšili.

Nastal ten den - je středa 14. 11. 2012, náš autobus stojí před školou, celá devítka je uvnitř a prváci pořád nikde. Naše paní třídní nám dává ponaučení o správném chování.

Vtom už prváci vcházejí do autobusu a všichni jsme připraveni k odjezdu. Na náměstí přistoupila naše bývalá paní učitelka Matějčková se svým manželem a třemi vnučkami.

Po příjezdu jsme se s nadšením vrhli na prolézačky. A že jich tam bylo! Po chvíli nám nafoukli skákací hrad. Prváky jsme nechali dále skotačit, ať se vyřádí, a my jsme si šli zahrát stolní fotbal.

Horolezecká stěna, ze které šel strach, se ukázala jako velká sranda. I paní učitelka Čechová se odvážila a názorně nám předvedla, jak se to má správně slézat dolů. Odřená kolena, spálené lokty ani roztrhané ponožky nás neodradily a v červnu se chystáme znova.

Pája a Iva

Naši školní humoristi na zahradě hrabou listí.

Ano, ano, je to tady. Podzim přišel a jako každý rok jsme se nevyhnuli zábavnému hrabání listí. Mysleli jsme si, že to bude jako každý rok opruz, avšak situace se vyvrbila jinak.

A teď pěkně od začátku.... Když jsme viděli tu pohromu, co byla před školou, tak jsme si řekli, že tohle není naše „Veselá škola“, nýbrž apokalypsa listí. Tak jsme se tedy do toho vrhli. Uchopili jsme hrábě, smetáky, lopaty a pytle a šli na to. Můžeme vám říct, že to opravdu nikoho nebavilo. O pomoc jsme museli požádat Jakuba Záhoru, aby nám šel odvážet listí, protože ho tam bylo požehnaně.

Když už nám docházely síly, přišli na pomoc naši nejšikovnější chlapci z deváté třídy, kteří

Vzhůru do listí aneb Naše poslední devátácké hrabání

nám moc pomohli, ale nejvíce nám pomohl přistavěný kontejner, který jsme zásobili listím. Ale jestli si myslíte, že to bylo o nudě, tak se velice, ale velice mýlíte. Stalo se tolik zábavných věcí - pár nejmenovaných lidí mělo tu čest a nedobrovolně skončilo v hromadě listí. Vůni listí okoštovala i paní ředitelka, která dokonce udělala nádhernou podzimní fotografii.

Z toho vyplývá, že můžeme jen spekulovat, jestli existuje také či existovala někdy listová válka. ☺

Adéla Janáková

Každý prožíval sázení stromků a hrabání listí jinak...

Byl pátek 9. listopadu a ve školní zahradě se konala brigáda. Byla sice dobrovolná, ale pro mě a moje dvě kamarádky povinná a za trest, protože jsme se v hodině ekologických praktik prací zrovna nepřetrhly a paní ředitelka nás při tom nachytala. Ten den bylo od rána škaredé počasí, ale na odpoledne se jak na potvoru udělalo hezky.

Jak skončila škola, šly jsme se převléknout do pracovního oblečení. Nejprve jsme přebíraly bylinky a sklízely dýně a pak jsme šly hrabat obrovské hromady listí. Až byla všechna práce hotová a kluci měli zasazené stromy, šli jsme všichni opékat špekáčky. Já a Gabča je ale nejíme, tak si dala naše kamarádka Verča aji za nás. Pak nám paní ředitelka nabídla, jestli nechceme svést domů, a my jsme nemohly odmítnout, protože má skvělé japonské auto.

I když jsem myslela, že brigáda bude zbytečně plýtvání mým volným časem, byla jsem nakonec ráda, jak to dobře dopadlo a jak jsme se pobavili.

Lucka Kleinová

Při hrabání listí bylo zábavy dost, když přišel Ladislav Ležák, který ale furt jenom otravoval a nic nedělal. Jediný, co ho lákalo, byly burty, ale pak odešel ještě dřív, než se začaly opékat. Také jsme se Lad'ovi smáli, že je na škole asi sto let - a nepamatuje si ani jména učitelů.

Filip Václavík

Já jsem byl mezi těmi, kteří hrabali listí. Vítek Michálek, který měl nějaké osobní spory s Frantou Malhockým, po mně chtěl, abych vlezl do pytle s listím, protože jsem malý a vejdu se tam. Chystal totiž pomstu. Franta zrovna na kompostu šlapal listí a najednou bum - Vítek hodil pytel i se mnou po Frantovi. Měl jsem listí úplně všude a užili jsme si mnoho srandy a zábavy.

Patrik Hošák

Jednou v pátek si paní ředitelka řekla, že si uděláme brigádu a budeme sázet stromky a hrabat listí. Venku byla hrozná zima a hrozně moc dír na stromy. My jsme s holkami našťestí vyfasovaly hrabání listí. Ze začátku to byla sranda, kradly jsme si hrábě, pouštěly písničky a šlapaly listí v koši a na kolečkách. Pak nás začaly hrábě štvtát, protože už nás bolely ruce a nebavilo nás to. Tak

jsem si s paní učitelkou vyměnila práci a šla jsem to listí nabírat do košů. Čas se táhl velice pomalu, pak už zbývalo jenom deset minut a my jsme se s holkami pořád chodily ptát, kdy už bude konec. Paní učitelka z nás asi byla úplně na nervy a říkala, ať to ještě chvilku vydržíme. Za chvilku někdo zavolal: „Končíme!“ Šlahly jsme s košem i hráběmi před školu a utíkaly jsme domů jak nikdy. Bylo by to fajn, kdyby mi taťka doma neřekl, že zítra budeme na dvoře hrabat listí!

Venda Mizerová

Na školní brigádě jsme sadili stromy a ke každému z nich mělo přijít 50 litrů vody. Jenže hadice byla krátká, tak jsme museli běhat s kýbly jak trololo. Zpocení jsme byli jak divoká prasata. Ale stálo to za to, pan učitel měl z toho strašnou hlínu. A pak přijel nákladník na listí - džjéé! Za odměnu si ti, co ještě měli sílu, mohli kopat s balonem. Nakonec mňamka: špekáčky a fruka. Veroniku jsme poslali, aby si taky udělala pořádný špekáček. Když se vrátila, měla buřt černý jak cigán a pak se do něho zakousla jak lovec mamutů. Potom paní ředitelka vzala holky z naší třídy domů a její auto jelo po nápravách.

Vlast'a Panák

Na brigádu jsme měli přijít v pracovním oblečení, ale jediný, kdo to splnil, byl pan učitel Foukal. Vypadal jak farmář ze zemědělské počítačové hry. Vykopali jsme díry na stromky a začali jsme sadit. Já jsem pořád musel běhat s konvemi, protože ty malé potvory měly děsnou žízeň. Když jsme zasadili všechny malé, nastoupili jsme na ty velké obry. S těmi to bylo ještě horší. Museli jsme k nim do země zavést hadici, do které se potom pustila voda z kohoutku. Jelikož měla škola krátkou zahradní hadici, vyšla jenom na jeden stromek a k těm ostatním jsme zase museli běhat s konvemi. Zpocení jsme byli jak vrata od chlíva. Nakonec když jsme všechny zalili, páni učitelé zapomněli z jednoho stromku rozvázat provázek, který držel pohromadě jeho haluze. Tak si vymysleli, že mě zvednou do koruny a já špagát rozříznu. Za odměnu jsme si šli všichni opéct burta, někteří z nás i dva a k tomu jsme dostali fruko. Pochutnali jsme si a šli domů. Cestou jsme ještě před školou potkali paní ředitelku s holkami, když se taky chystaly vyrazit domů. Nevím sice, kolik jich tam jelo, ale Suzuki dřelo skoro o silnici. Asi bude potřeba vyměnit tlumiče.

Zdeňka Pokorný

Já s Jitkou jsme se do hrabání listí pustily odhodlaně a při společné práci jsme odrbaly pár lidí. Asi po půl hodině přišla paní, která nám s tím pomohla, byla velice zvědavá a hodná a společně jsme našly ježka. Samozřejmě jsme ho hned pojmenovaly Kryštof. 12. listopadu byl tedy pokřtěn ježek obyčejný na ježka Kryštofa. Ovšem takový ježek chvíli neposedí, a tak podběhl plot a už si to hnal po silnici (naštěstí nejelo žádné auto) a zabydlel se u protějšího domu.

Petra Vlachová

Tragédie fekální

Na školní brigádě jsme hrabali listí a Áďa také hrabala. Chtěla dát nahrabané listí na kompost a najednou pocítila v rukou něco, co do listí nepatřilo. „Fuj - h*****!“ vykřikla. Všichni ostatní se začali smát jako urvaní, ale zároveň se trochu báli, aby do něčeho podobného taky nešáhli a nikdo už na tu hromádku nechtěl chytout.

Fanda Malhocký

Na začátku mně to vůbec, ale vůbec nebavilo, ale pak jsem se nějak chytla. Nahrabané listí jsme skládali do koše a ten pak vysypávali do kompostu. Jenomže sypala Venda, takže to nemohlo dopadnout jinak, než že tam ten koš spadl. A kdo pro něho musel skočit do hromady plné listí? Samozřejmě že já! Jak jsem sáhla pro koš, hned jsem věděla, že něco není v pořádku. Nebyla jsem si jistá, jestli tam bylo jen bláto nebo něco, co vyšlo ze zaživacího ústrojí nějakého zvířátka. Protože mi jeden prst úplně nesnesitelně zapáchal, řekla jsem Verči, potom Vendě a Žandě, ať si přičuchnou a identifikují. Jednohlasně prohlásily: „Bylo to *****, Áďo“. Ve mně se vzedmula vlna paniky, protože kdo by chtěl na ruce něčí výkaly? Nikdo - a já taky ne! Okamžitě a střelbitě jsem vyběhla na holčičí záchod v přízemí a na ruce jsem si napumpovala co nejvíc mýdla, jak to jen šlo. Vůně školního mýdla mě pak doprovázela skoro celý den, ale aspoň ne vůně jakéhosi oného! Áďa Zmeškalová

Černá kronika: Zpověď pirátů na kolečkách

Já a Vít'a jsme si vzali kolečka a jezdili jsme nabírat listí k paním učitelkám, které pracovaly o kus dál. Pak jsme pytle vozili před školu, kde byl na listí kontejner. Když jsem vezl Vít'u v kolečkách, tak si nás všimla paní Vybíralová a přísně se nás ptala, jestli chceme ty kolečka rozbít. Vyhrožovala, že jestli je rozbijeme, budeme kupovat nové kolečka. Tož jsme zašli za roh, kde nás nikdo neviděl, a Vít'a zase naskočil. Samíček

Na brigádě měli všichni nějakou práci, ale ne všichni něco dělali. Někteří hledali žížaly a házeli je po

ostatních, další se mlátili pcháčem, jiní dělali, že je zajímavá, jak se správně sadí stromy. Kluci hráli baseball s dýní a vyznačovacím kolíkem ze záhonu a druzí pečovali co nejvíc listů do pytle, aby byl pořádně těžký a pak ho mohli hodit po Fanošovi, který šlapal na kompostě. Já a Sam jsme to měli jako vždy nejlepší - nabírali jsme pohrabané listy na kolca a vozili to na kompost.

Ze začátku jsme ještě vozili, ale potom jsme dostali pochopitelně geniální nápad, jak si udělat brigádu zábavnější. Já jsem vozil Sama s plnými kolcama ke kompostu a on mě zpátky tam, kde jsme měli nabírat listy. Jenže potom po nás paní učitelky chtěly, abychom šli opravdu něco dělat, a tak jsme radši řekli, že musíme jít nabírat listy před školu.

Kolečka byly prázdné, a tak měl víst Sam mě, jenomže u hnojiště nás viděla přes okno paní Vybíralová a vůbec se jí to nelíbilo. Dodneška si myslím, že kdyby nestála za zamřížovaným oknem, tak by ním na nás vyletěla.

Víťa

O letošní nejkrásnější dýni

Soutěž o nejkrásnější vyřezávanou dýni je soutěží, v níž bodují jednotlivé vzorky žáci školy, proto se kolem hlasování každoročně rozhoří vášně prudší než kolem Miss. Nejinak to bylo i letos

Ve škole byla od 22. 10. soutěž o nejkrásnější dýni. Letos jich bylo oproti minulé soutěži o něco méně. Hned první dýně se stala nejhezčí. Všechna děcka si myslela, že už lepší dýně nebude. Jenže to ještě netušila, že tuto soutěž nevyhraje tato dýně, ale dýně úplně někoho jiného. Daniel Frank se také pokoušel o výhru, a proto zkoušel, co vydrží

dýně číslo jedna a všelijak do ní šťoural. Autorka to však viděla a rozzlobila se.

Pak se objevila dýně Nadi, výherkyně minulé soutěže, která na sobě měla sluchátka s mikrofonom. Všichni od toho okamžiku začali hlasovat pouze pro tu její. Když se potom četlo vyhlášení, tak bylo všem jasné, že to letos zase vyhraje. Pro dýni číslo jedna to bylo velké zklamání, jelikož měla vyhrát ona. Autorka doufá, že se jí podaří zvítězit příští rok.

Patrik

Nadřa donesla do školy dýni, která představovala asi hopera nebo něco takového. Mělo to sluchátka, čepku s kšiltem, dokonce i mikrofón. Všichni na to zírali, co to je, a děsně se chlámali☺.

Jirka Dočkal

Šmarjá, bude konec světa

21.12. 2012 - to je datum konce Mayského kalendáře. Den, kdy údajně skončí svět. Co si vlastně představíme pod pojmem KONEC SVĚTA??? Obrovskou pohromu, která všechny zahubí? Nebo snad nějaký nevlýčitelný a bolestivý mor? Katastrofáci, vyděšenci a strašpytlové vůbec to vidí jinak, ale všichni mají už teď strachem plné kalhoty. Říkám si sice, že konec světa byl předpovězen to už tolikrát a nic. Ale co když je to pravda? Co když tentokrát to přijde? Nechceme, aby byl konec světa, vždyť máme celý život před sebou. A dá se tomu vůbec věřit?? Já myslím, že ne, proto už mám nachystané dárky pod stromeček.

Kája Kropáčková

Strašení na zámku

se letos zúčastnili i žáci naší školy – jako stateční účastníci i jako strašidla. Ani přízraky to však nemají lehké. Duch Vlast'a řádl tak hrozně, že se zaplantal do vlastní duše masky a rozškubal ji na marné cancourky. Paní ředitelka, která byla za vodníka, zuřila, že na výrobu ducha rozstříhala vlastní duchnu a Vlastík z toho udělal „svatební košili.“ Pod hrozbou, že už si nezastraší, měl Vlast'a masku vlastnoručně sešít, ale protože není s jehlou kamarád ani trochu a bál se, že sešítá maska dopadne ještě hůř než poškubaná, nechal nakonec opravit ty cáry profesionálně.

Ruský jazyk ☺

V ruštině se neučíme jen o ruském jazyce. Jednou jsme třeba vařili pravý ruský čaj a smažili blinčiky. To jsou lívanečky s kyselou smetanou. Čaj pijí Rusové jinak než u nás a dávají k němu zavařeninu a mlíko.

Máme moc hodnou paní učitelku. Někdy by nás přetrhla jak hady, ale jindy, když se snažíme, tak by nás jenom chválila. Všechno bere s humorem a za to jí oplácíme velkou snahou – teda alespoň většina třídy. Pokud nám nevyhrožuje paní učitelka zkoušením, máme pohodovou hodinu. Ruština je jeden z předmětů, které máme rádi.

Marcela Hudcová

Šup ze zlaté lopaty

Když do rodiny přišlo další děťátko, říkali dospělí staršímu sourozenci: „Jen počkej, teď spadneš ze zlaté lopaty!“ To znamenalo, že do té doby hýčkaný potomek byl zastíněn péčí o malé miminko a musel se nadále starat sám.

Do rodiny Verči Zapletalové přibyla v říjnu malá holčička Vendulka. Verča sice nikdy rozmazlený „zlatolopaťák“ nebyla, protože má spoustu sestřenic a bratranců, ale nás pochopitelně zajímalo, jak velká ségra novou situaci vnímá...

„Když do domu přijde nový přírůstek, je to zvláštní, ale rychle si zvyknete. Chod domácnosti se změní a po vás chtějí, abyste víc pomáhali. Někdy ticho protrhne hlasitý pláč, jinak většinu dne dítě spí a vzbudí se jen na jídlo. Taky bych to chtěla takhle - žádná škola, žádné otravování a tomu podobné ústrky, jen jíst a spát. Nejhorší je, že když jí dám cumel, tak ho vyplivne a strašně se tomu směje. V tu chvíli může být šťastná, že je malá a já jí nemůžu pořádně vynadat, ale nakonec jí to stejně odpustím. Je hezké slyšet, jak se malé dítě směje. Nakonec jsem vlastně ráda, že tu malou potvoru mám.“

Přejeme malé Vendulce hodně mlíčka, zdravíčka a štěstíčka a velké Verči mnoho sesterských radostí.

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA

Vzpomínka na nejkrásnější chvíle v životě každého žáka - NA PRÁZDNINY

Kovboj to má těžké

O prázdninách jsem pomáhal tatkovvi vyvážet hnůj z kravína. Byl jsem zabraný do práce a z ničeho nic se na hnojišti objevily krávy, které utekly z ohrady. Nějaký dobrák vypnul elektrický ohradník a ony drát přetrhly. Rychle jsem vysypal fůru a mazal pro tatku, který vyhrmoval hnůj z kravína. Přijeli jsme ke hnojišti, shodili ohradník u výběhu a snažili jsme tam stádo nahnat. Kravám se ale na výletě líbilo a namířily si to jinam a hlavně dál. Všecko naše snažení bylo dlouho k ničemu, ale nakonec se nám ty krasavice podařilo zahnat zpátky do ohrady. No, vlastně tam vlezly samy, když je procházka přestala bavit.

Fanda Malhocký

Není důležité se zúčastnit, důležité je vyhrát

Na prázdniny se těší asi každý, kdo chodí do školy a chce si odpočinout od toho neustálého otravného učení. I já jsem se na tyto prázdniny těšila, a taky jsem měla proč. První den prázdnin jsem nevěděla, co bych tak mohla provést. Tak jsme jeli k babičce ukázat vysvědčení. Vysvědčení se jí líbilo a taky mi nějaká ta stovka přistála v pokladničce.

Za pár dnů jsme s bráchou byli na prvních prázdninách, a to u babičky Lidušky. Ona sice bydlí jen přes zahradu, ale to má někdy i své výhody. Babiččin králík Eliška očekávala příchod svých miminek, a tak jsme museli postavit nějaký králíčák, aby se tam všichni vlezli. Stavěli jsme ho se strýcem Jirkou a bylo to nakonec všechno „tiptop“. Do nového králíčího domečku museli přibýt noví králíčci. A taky že jo! Dva černí a tři hnědí, ale všichni stejně krásní. Králíčci se narodili a my jsme konečně nebyli tak nervózní.

Další „akce“ byla, když jsme dostali do ruky štětec a barvu. Brácha z toho byl hrozně nadšený a já docela taky. On u toho ale vydržel jen chvíli a tak jsem na to zůstala sama. Nakonec měla babička celý dvůr stříbrný a já jsem byla stříbrná taky.

Konaly se taky závody na kolech kolem trnky. Jezdilo se po jednom a každému se počítal nejlepší čas. Je asi jasné, že jsem vyhrála, protože můj bratr má třikrát menší kolo a je o hodně mladší. Ale to nevadí, vítězství je vítězství.

Adéla Zmeškalová

Z šestácká literární dílny

Co by asi tak domácí mazlíčci napsali svým páníčkům?

Klára Fialová

Můj milý páníčku,

píši Ti, protože jsem nespokojen s tvým chováním. Dáváš mi málo žrát a necvičíš mě. A když proháním sousedovu čivavu, dostanu od Tebe novinami. Ale pochop, když ona je tak protivná!

Tvůj pejsek

Barbora Pročková

Můj nevychovaný páníčku,

jsem Tvůj pejsek, Rexík. Víím, že Tě občas trochu zlobím, třeba tuhle, jak jsem Ti odnesl papuče do záchodu, ale neměl bys mě za to trestat tím, že mě vyhodíš na mráz. Ted' jsem zraněný na levé zadní pacičce a mrznu. Kdybys mě místo vyhánění do zimy raději jen pokáral, tak bych se k Tobě moc rád vrátil,

Tvůj Rex

Eva Navrátilová

Můj páníčku,

vzpomeň si na ten den, kdy jsi mne přinesl z útulky. Byla jsem moc ráda, že budu mít nového páníčka, který se o mne bude starat. Po pár letech se mi u Tebe ale přestalo líbit, protože mi vadí tahání za ocas a za uši. Dobře si promysli své chování,

Tvoje kočička Micka

Daniel Mikeška

Můj páníčku,

jsem Tvůj kamarád už několik let, ale musím Ti něco říct. Nejsem spokojený s jídelníčkem a také s prostorem, kde bych se mohl proběhnout. A taky mi, prosím, dávej normální granule, ne blafy, po kterých mi není dobře. A taky bys mě mohl někdy vykoupat, víím, že nejsem žádný měšťák, ale použij teplou vodu,

Tvůj Piškot

Patrik Josiek

Můj páníčku,

jsem tvým kamarádem a chci tě poprosit, abys zařídil, aby se na pejscích nedělal žádné pokusy. A taky to mé jídlo. Dávej mi občas granulky, na těch si pochutnám. Taky bys mě měl víc pouštět. Někdy uteču, protože se urazím, že nemůžu jít na zahradu.

Tvůj Kamarád

Co by napsal Váš domácí mazlíček Vám?

Křížovku připravila Lenka Nelešovská

1. prostředek k mytí rukou
2. H²O
3. kop do branky
4. anglicky příroda
5. noc a ...
6. mořská ryba
7. jihočeská vodní nádrž
8. jehličnan
9. křupavé lupínky
10. hlemýždí domeček
11. prvek

1					2				
3			4						
	5		6						
	7				8				
			9						
10					11				

TAJENKA: fyzikální jev

Dnešní podzimní recepty připravil David Foukal

Dýňové pyré

Potraviny:
- Dýně "Hokkaidó"
- Sůl a pepř

Nástroje:
- Malá lžička
- Trouba na 180°C
- Miska
- Tyčový mixér

- 1) Dýni omyjeme a lžící vybereme dužinu
- 2) Nakrájíme na měsíčky.
- 3) Okořeníme solí a pepřem.
- 3) Necháme v troubě na vymaštěném plechu asi 30min.
- 4) Rozmixujeme na jemné pyré tyčovým mixérem.
- 5) Dobrou chuť

Domácí zdraví, aneb jak si jej udržet a neonemocnět

Potřebné: - Sušené bylinky (kopřiva, máta, heřmánek...)
- hrnek a cedníček na bylinky
- horkou vodu
- zázvor

- 1) Do cedníčku nasypeme směs bylin.
- 2) Nastrouháme asi 2 cm zázvoru a přidáme k bylinkám.
- 3) Zalejeme horkou vodou
- 4) Po vylouhování přecedíme a dochutíme medem.

